

opusdei.org

Prelatovo pismo (januar 2012)

Prelat Opus Dei nas med drugim vabi, naj se Bogu zahvalimo za čas, ki smo ga pustili za seboj, ter naj z upanjem gledamo na leto, ki se odpira pred nami.

16. Feb. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ko smo včeraj v prelatski cerkvi Svete Marije mirú pred presvetim zakramentom, ki je bil medtem

izpostavljen, zapeli *Te Deum*, smo se Presveti Trojici zahvalili za vse dobro, kar nam je bilo dano v letu, ki se je pravkar izteklo. Čutil sem se močno zedinjenega s papežem in z vso Cerkvijo, predvsem z vsemi vami ter z neštetimi sodelavci in prijatelji Prelature. Videl in slišal sem, kako je naš Oče molil to hvalnico v veliki želji, da bi se pridružil slavilnemu spevu, ki ga vse stvarstvo prepeva Bogu. Vsako jutro jo je, potem ko je obhajal sveto mašo in medtem, ko je odlagal duhovniška oblačila, izgovarjal z neskončno pobožnostjo, močno zedinjen s svojimi hčerami in sinovi.

V teh božičnih dneh – in vedno – je logično, da se še bolj zavzeto dviguje k nebu naša zahvala, najprej za učlovečenje in rojstvo našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ta dar je neminljivi temelj naše hvaležnosti, našega slavljenja, našega češčenja

Boga, ki nas nenehno noro ljubi in nam to brez prestanka izkazuje.

Začetek novega leta nam mora pomagati, da bomo močnejše imeli pred očmi ta dokaz božje ljubezni. Cerkvene očete in vse svetnike v različnih zgodovinskih obdobjih je napolnilo občudovanje, ko so premišljevali o tem, da je z Jezusovim rojstvom Večni vstopil v tok časa; Neizmerni je postal majhen in prevzel našo omejeno človeško podobo. »Ali bi nam Bog lahko podelil še večjo milost?« se sprašuje sveti Avguštin. »Imel je edinega Sina in naredil ga je za Sina človekovega, da bi človeški otrok postal božji otrok. Le išči, v čem je tvoje zasluženje, išči, od kod izvira, išči, v čem je tvoj prav; videl boš, da ne moreš najti ničesar drugega, kar bi bilo ena sama milost.«[1]

Naše začudenje in hvaležnost sta še večja, če pomislimo, da nam Bog tega

darú ni dal le za nekaj časa ali za neko določeno obdobje, temveč za vedno. **Večni je vstopil v omejitve časa in prostora, da bi “danes” omogočil srečanje z Njim. Božična liturgična besedila nam pomagajo razumeti, da so odrešenijski dogodki, ki jih je uresničil Kristus, vedno aktualni, v interesu vsakega človeka in vseh ljudi. Ko poslušamo in izgovarjamo besede »danes nam je rojen Zveličar«, ne uporabljamo nekega praznega, ustaljenega izraza, temveč razumemo, da nam Bog danes, sedaj, meni in vsakomur izmed nas ponuja priložnost, da ga spoznamo in sprejmemo, kot so storili pastirji v Betlehemu, da bi se On rodil tudi v našem življenju in ga prenovil, razsvetlil in preoblikoval s svojo milostjo in svojo navzočnostjo.«[2]**

V luči ljubezni polnega božjega načrta za vse človeštvo in za vsakega človeka dobijo dogodki tega leta, ki

se je pravkar končalo, svoj resnični pomen: zdravje in bolezen, uspehi in neuspehi, veseli in boleči dogodki, to, kar vidimo kot dobro in tisto, kar se nam je zdelo manj dobro ... Kako dobro je to izrazil naš ustanovitelj v tisti točki *Poti*, v kateri spodbuja:

Navadi se večkrat na dan v zahvalo dvigniti svoje srce k Bogu. – Ker ti daje to in ono. – Ker so te zaničevali. – Ker nimaš tega, kar potrebuješ, ali ker to imaš. Ker je tako čudovito ustvaril svojo Mater, ki je tudi tvoja Mati. – Ker je ustvaril sonce in mesec pa živali in rastline. – Ker je ustvaril tistega človeka tako spretnega govorca, tebe pa tako okornega ... Zahvali se mu za vse, kajti vse je dobro.[3]

Res je, da je na svetu ogromno tragedij in trpljenja: naravne katastrofe, ki pretresajo življenja milijonov ljudi, vojna žarišča in nasilje na tolikih krajih, bolezni in pomanjkanje najbolj osnovnih

dobrin na nešteti konci sveta,
razdori in spori v družinah in med
ljudstvi ... Vsemu temu pa je sedaj
treba dodati še globoko ekonomsko
krizo, ki je prizadela mnoge dežele,
in tolike ljudi, ki so prisilno
brezposelni.

Kljub vsemu in čeprav razum ne
zmore razumeti, zakaj se vse to
dogaja, pa nam vera zagotavlja, da ta
naš čas **že dokončno in neizbrisno**
vsebuje veselja polno in
osvobajajočo novost, Kristusa
Odrešenika (...). Božič nam
pomaga, da ponovno najdemo Boga
v ubogem in šibkem telesu otroka.
Ali ni to povabilo k ponovnemu
srečanju z navzočnostjo in
ljubeznijo Boga, ki daje odrešenje
tudi v kratkih in truda polnih urah
našega vsakdanjega življenja? Ali
nas ne vabi, naj odkrijemo, da ta
naš človeški čas – tudi v težkih in
bolečih trenutkih – nenehno

bogatijo Gospodove milosti, še več, Milost, ki je Gospod sam?[4]

Spomnimo se, moje hčere in sinovi, na brezštevilne dobrine, ki smo jih prejeli v pravkar minulih mesecih. O njih lahko premišljujemo v intimnosti molitve. Kljub naši osebni majhnosti je bilo to leto še eno leto zvestobe naši krščanski poklicanosti v Cerkvi, sledeč duhu Opus Dei. Našteli bi lahko še mnoge druge dobrine: duhovni sadovi dela, izročenega Bogu in opravljenega v duhu služenja dušam; ljudje, ki so se preko zgleda in apostolske besede božjih otrok notranje približali Gospodu ali pa so ga odkrili v spletu njihovega običajnega življenja; začetek stalnega apostolskega dela vernikov Prelature v novih deželah in njegovo utrjevanje v drugih; božji klic k služenju Bogu v Opus Dei, ki ga je Gospod namenil mnogim ljudem po vsem svetu; globoki notranji vzgibi, spreobrnjenja in poklicanosti

k popolni izročitvi ob hoji po najrazličnejših duhovnih poteh, katere je Bog obudil v Cerkvi, ki so se pojavili na Svetovnem dnevu mladih meseca avgusta ... Pa še tolike druge dobrine v osebnem, družinskem in družbenem življenju, ki jih mora vsakdo odkriti in biti zanje hvaležen.

Pred to panoramo brez meja lahko vzamemo za svojo tisto molitev, ki jo je sveti Jožefmarija molil neštetokrat, predvsem v zadnjih letih svojega zemeljskega življenja: ***Sancte Pater, omnipotens, æterne et misericors Deus, Beata Maria intercedente, gratias tibi ago pro universis beneficiis tuis etiam ignotis***[5];

Sveti Oče, vsemogočni, večni in usmiljeni Bog: po posredovanju blažene Device Marije se ti zahvaljujem za vse tvoje dobrine, tudi tiste, ki jih ne poznamo. Kajti prav gotovo je več takih dobrin, ki jih nismo opazili, kakor pa tistih, ki jih poznamo. Kdo bi lahko preštel,

kolikokrat nas je Gospod s svojo očetovsko previdnostjo rešil pred nevarnostmi duše in telesa? Kdo bi zmogel naštetih milosti, ki nam jih je v teh mesecih izprosila presveta Devica Marija?

Zato je naravno in nadnaravno logično, da se trudimo obdržati stalno držo hvaležnosti. Tako je vzpodbujal sveti Jožefmarija na začetku novega leta: **Ut in gratiarum semper actione maneamus! Vedno se neprenehoma zahvaljujmo Bogu za vse: za to, ker je videti dobro in kar je videti slabo, za to, kar je sladko in kar je grenko, za belo in za črno, za majhno in veliko, za to, česar je malo in česar je veliko, za tisto, kar je začasno in tisto, kar sega v večnost. Zahvalimo se našemu Gospodu za vse, kar se je zgodilo v tem letu, na nek način tudi za našo nezvestobo, ker smo jo priznali in nas je pripeljala do tega, da smo prosili za odpuščanje**

in naredili konkreten sklep, ki bo našim dušam prinesel veliko dobrega: da nikoli več ne bomo nezvesti.[6]

Ozrimo se sedaj na leto, ki se začinja. Koliko dobrega nam bo podelil Gospod, če bomo skozi to leto hodili z roko v roki s sveto Marijo! Tega prosimo našo Mater na dan, ko se Cerkev slovesno spominja njenega božjega materinstva.

Prazniki v teh tednih nas vzpodbujajo, naj nas prepoji vzdušje prvega božiča. Ko si pred jaslicami predstavljamo Marijine in Jožefove drobne pozornosti do pravkar Rojenega, se lahko vprašamo, kakšen je naš odnos do drugih ljudi: do naše družine, prijateljev, kolegov in vseh ljudi, ki jih je Bog na takšen ali drugačen način postavil ob nas. Vsem moramo biti svetilka, ki vodi h Kristusu, kakor je zaželel papež v premišljevanju o lučeh, ki so krasile

božično drevo: »Da bi vsak med nami znal v okolje, kjer živi, prinašati vsaj malo luči: v družino, na delovno mesto, v države in kraje kjer biva,« je dejal papež. »Da bi bil vsakdo luč za tistega, ki je ob njem; da bi izstopil iz svojega egoizma, ki pogostokrat zapira srce in nas sili, da mislimo le nase; da bi drugim naklonil več pozornosti, jih bolj ljubil. Vsak majhen izraz dobrote je kot luč tega velikega drevesa: skupaj z ostalimi lučmi razsvetljuje temo noči, celo najtemnejše noči.«

Prenesimo ta premišljevanja v vsakdanje življenje, ki je tako bogato s priložnostmi za izročitev Bogu in drugim. Res je, da smo in se čutimo nemočni: prav zato vam posredujem povabilo našega ustanovitelja, naj prostovoljno postanemo majhni pred Bogom, da bosta naš nebeški Oče in naša Mati Marija vsak dan pozorno skrbela za nas. Ta odločitev pa

zahteva, da si želimo *odpovedati se napuhu in samozadostnosti, priznati, da sami nič ne moremo, ker potrebujemo milost in moč našega Boga Očeta, da se naučimo hoditi in vztrajati na poti. Biti majhen zahteva, da se prepustimo, kot se prepustijo otroci, da verjamemo, kot verjamejo otroci, prosimo, kot prosijo otroci.*[8]

Odnos majhnih otrok do njihovih staršev – kako se jim izročijo, kako jim zaupajo, kako drzne so njihove prošnje – nam služi kot zgled za naš odnos do Boga. To je temeljna kristjanova drža, ki nam, če jo vsak dan obnovljamo, dan za dnem zagotavlja, da hodimo po pravi stezi neodvisno od uspehov ali neuspehov, ki se lahko pojavijo na njej. Ali se pogosto zadržimo ob premišljevanju, ali hodimo skupaj z Gospodom? Ali mu pustimo, da nas spremlja v vsakem trenutku? Kako se z njim

pogovarjamo o tem, kar se nam dogaja v vsakem trenutku?

Kdo nam je lahko boljša Učiteljica kot presveta Devica Marija? Ko je zaslišala sporočilo svetega Gabriela, se je popolnoma predala božji volji – *Fiat mihi secundum verbum tuum!* – in trdno je *verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod*, kakor je vzkliknila sveta Elizabeta, navdihnjena od Svetega Duha[9]. Kasneje je v Kani svojemu Sinu namenila vere polno prošnjo, ko je posredovala pri tem, kar sta potrebovala mladoporočenca – *vina nimajo* –; priporočila je služabnikom, naj natančno izpolnijo, kar jim bo naročil Gospod: *Kar koli vam reče, storite*[10]. Večkrat poglejmo na Marijo, pogosteje kličimo k Njej.

Čez nekaj dni, 9. januarja, se bo dopolnila stodeseta obletnica rojstva svetega Jožefmarija. Izkoristimo ta jubilej tako, da se bomo z vero

obračali k njegovemu posredovanju ter ga prosili za Cerkev in za človeštvo. Na poseben način ponesite k njemu potrebe Dela, njegovih hčerá in sinov po vsem svetu, in še naprej molite za moje namene. Vsi vi ste nenehno prisotni v moji molitvi, predvsem tisti, ki gredo skozi trenutke največjega fizičnega ali duhovnega trpljenja. Z besedami svetega Pavla vam zagotavljam: *Prav je, da tako mislim o vas vseh, ker vas nosim v srcu (...). Kajti Bog mi je priča, kako hrepenim po vas vseh v ljubezni Kristusa Jezusa.*[11]

Prav tako se mi zdi zelo primerno, da se spomnimo na nadnaravno in človeško vzpodbudo, na iz vere rojen optimizem, ki ga je sveti Jožefmarija posredoval svojim sinovom v *Pismu* 9. januarja 1939, eno leto zatem, ko je prišel v Burgos, da bi povečal apostolsko delovanje Opus Dei ob bližajočem se koncu španske državljanske vojne:

Ovire? Ne skrbijo me zunanje ovire: z lahkoto jih bomo premagali. Samo eno velikansko oviro vidim: vaše pomanjkanje otroštva in vaše pomanjkanje bratstva, če bi v naši družini kdaj prišlo do tega. Vse ostalo (pomanjkanje, dolгови, revščina, prezir, obrekovanje, laži, nehvaležnost, nasprotovanje tistih, ki so dobri, nerazumevanje in celo preganjanje s strani oblasti), vse to je nepomembno, kadar lahko računamo na Očeta in brate, ki so popolnoma zedinjeni po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu. Nobena grenkoba nam ne bo mogla odvzeti sladkosti naše blagoslovljene Ljubezni.[12]

Z močjo našega Očeta in v njegovem imenu vas prosim, da bi se izpopolnili v otroštvu in v bratstvu. Če ne bi v temeljih pazili na te stebre naše nadnaravne družine, bi v strukturi Dela nastale razpoke,

katerim nihče ne sme odvzeti pomena, kakršnega imajo. Povedal vam bom tudi to, kar nam je dejal v petdesetih letih: naj molimo tisti *oremus pro unitate apostolatus*, da ga bomo tudi brez prestopa živeli.

Z vso ljubeznijo vam v tem novem letu želim najboljša darila z nebes in vas blagoslavljam

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. januar 2012.

[1] Sveti Avguštin, *Govor* 185 (PL 38, 999).

[2] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 21. 12. 2011.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 268.

[4] Benedikt XVI., Homilija na predvečer praznika Marije, Božje Matere, 31. 12. 2010.

[5] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega srečanja, 15. 9. 1971.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 25. 12. 1972.

[7] Benedikt XVI., 7. 12. 2011.

[8] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 143.

[9] *Lk* 1, 38 in 45.

[10] *Jn* 2, 3 in 5.

[11] *Flp* 1, 7-8.

[12] Sveti Jožefmarija, *Carta Circular*, Burgos, 9. 1. 1939; v: A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", II, str. 380.

.....

sl-si/article/prelatovo-pismo-
januar-2012/ (24. Feb. 2026)